

EEN RODE MAP VERDWIJNT

De ballonnen waren van Marianne, de vlaggetjes waren van Marianne en de taart waarop een ster van de U.S. Marshals prijkte, was van Marianne. Op de ster stonden de woorden REP Research International en die waren van de banketbakker ... die de tekst over had moeten doen omdat opdrachtgeefster Marianne de letters de eerste keer niet mooi genoeg had gevonden. Het blijste gezicht in het kantoor, dat was ingericht in het huis van Jan Prins aan de Prinsengracht in Amsterdam, was beslist niet van Marianne. Als ze lachte, klonk het geforceerd en als ze sprak, hoorde je dat het moeite kostte om aan haar stem een sprankje vrolijkheid mee te geven.

‘Ik hoop dat ze het mes gaat halen om de taart aan te snijden,’ zei Jan toen Marianne naar de keuken was. ‘Ze zucht zo gauw ze de kamer uit is en volgens mij zegt ze daarna elke keer ‘jongens toch’ op de manier waarop ze dat vroeger deed als ze vond dat we met de verkeerde avonturen bezig waren.’

Arie stak een vinger uit naar de taart, keek schuin richting keuken en slaakte een zucht die die van Marianne benaderde. ‘Feest, slingers, taart, waarom voor de raldaldoere staan we dan zo ontzettend niet-vrolijk te zijn?’

‘Omdat het een raar feest is,’ zei Bob. ‘Het soort feest dat je viert omdat je vindt dat het nu eenmaal hoort bij een bepaalde gebeurtenis, zelfs als die, hoe noem je dat, uit nood geboren is?’

‘Uit praktisch nut,’ zei Jan ferm. ‘Ik heb genoeg van de lui die zoete broodjes bakken en daarna vragen of ik dit huis wil verkopen, omdat mijn vader toch niet terugkomt.’ Hij snoof lang en nadrukkelijk. ‘Dat komt hij wel, over een paar weken al. Daarom zucht Marianne zo, ze is bang dat de kolonel het bij nader inzien geen goed idee vindt om het kantoor van REP van Hoofddorp naar hier te verplaatsen en dat hij dat elke dag gaat zeggen, roffelend met zijn rotting.’

Arie trok een gezicht. ‘Denk jij dat hij dat niet doet?’

‘Natuurlijk wel, maar dat hoort er bij, en dat weet ze. Er is hier ruimte genoeg en Marianne pakt de telefoon aan als wij er niet zijn, dus de zaken zijn prima geregeld. Oké?’

‘Dik oké,’ zei Bob. ‘Van dat hele dikke, weten jullie niet? Zullen we het nu over iets nuttigs hebben, zoals zaken?’ Hoe staan we er voor?

‘Goed,’ zei Jan meteen, ‘van dat hele goede, om in stijl te blijven. We hebben hier drie zaken waarvan er twee omvangrijk lijken. Ik denk dat we de derde moeten uitbesteden aan de ons welbekende privédetective Pijnenborg. Hij zit om werk verlegen en de opdracht is te tijdrovend voor ons.’

‘Dat gedoe met die stalker?’

‘Als het een stalker is. Arie en ik hebben er geen goed gevoel bij. Het enige dat we kunnen doen is de opdrachtgever volgen en kijken of daar een stalker achteraan loopt. Zoiets kan dagen duren, weken zelfs en wij hebben er geen tijd voor.’ Jan keek naar Bob. ‘Jij hebt een klus in Californië. Hoe groot wordt die?’

‘Groter dan groot of helemaal niks, het is niet duidelijk. Een bedrijf met ruim honderd vrachtwagens is er af en toe eentje kwijt.’

‘Af en toe?’

‘Om de paar dagen. Een auto verdwijnt, maar komt uiteindelijk terug. De chauffeur zegt dat hij nergens van weet en gedrogeerd moet zijn geweest. Het bedrijf heeft overal trackers geplaatst, maar die worden uitgeschakeld.’

‘Omdat de chauffeur de boel grotelijks vernaggelt?’

‘Dat moeten dan meerdere chauffeurs zijn, een stuk of zes tot nu toe. Ze vertellen allemaal hetzelfde verhaal. Aan de auto’s is nooit schade, de inhoud lijkt niet te zijn aangeroerd.’

‘Dus?’

‘Het enige dat ik kan bedenken is dat de auto’s een tijdje voor het vervoer van iets heel anders worden gebruikt, maar dat is op de kilometertellers niet te zien. De chauffeurs moeten er van afweten, maar bewijs dat maar.’

Jan keek zuinig. ‘Had je dan nu niet in Californië moeten zijn, Bobbie?’

‘Voorlopig niet. De eerstkomende tijd wordt elke auto gevolgd. De chauffeurs weten dat, dus reken maar dat er niets gebeurt.’

‘Heb jij dat geregeld, van dat volgen?’

Bob grijnsde. ‘Samen met de ...